

ᅇ ᅇ ᅇ ᅇ ᅇ ᅇ VJBG ᅇ ᅇ ᅇ ᅇ ᅇ

RITMAS

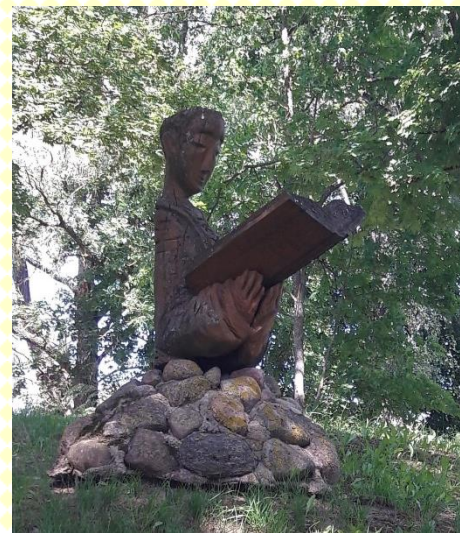
Gretos Dumbliauskaitės piešinys

2020-2021 m. m., Nr. 7

📖 Spaudos atgavimo, kalbos ir knygos dieniai 📖

Net 40 metų lietuviškas žodis buvo žemintas, draustas, naikintas. Kasmet gegužės 7-oji – **Spaudos atgavimo, kalbos ir knygos diena** – mums primena rusų carinės valdžios represijas, kuriomis buvo varžomi kiekvienos tautos brandumą liudijantys ženklai – kalba, knygų leidyba, spauda, laisvas žodis.

Paminėti šventinę dieną į jaukų susitikimą buvo pakviesti gimnazijoje vykusio **poezijos konkurso**, skirto šiai progai, **dalyviai**, paskelbti **laureatai**. Džiaugiamės jaunaisiais kūrėjais!

Agnė, I vietos laimėtoja

Užkalbėjimas

Prisislenki, šnabždi ausin man godžiai
Tokį nedrąsų, bet tokį savą žodį.
Ir viskas viskas tavam žody sutelpa:
Vangūs rytai ir prieblandoje paukščių muzika.

Vaidenas, lyg ant lūpų, maldą krutančių,
Kudirkos „Varpas“ viltį skambesiu pabudina,
Ir taip kaltai kaltai Nėris širdim sroveno:
„Tas tegali pasigesti,/ Kas tavęs neteko.“

Girdžiu, nors nutyli ten, tolimajam sodžiuj,
Kur skalija benamiai šunys ir pešasi dėl grobio,
Tu jaukiai man šnabždi: „Ko gi žiūri taip baugiai?
Juk niekur aš nedingsiu, tik glauski mane saugiai.“

Dovydas, III vieta

Gimtasis stebuklas

Stebuklų juk toli ieškot nereikia.
Išgirdęs kalbant saviškius
Jaučiu, kaip tai jauku, trapu.

Juk aš išvykęs lyg ir nebuvaу.
Kodėl tad šilta taip išgirdus
Tą žodį „ačiū“, Vilnių, tokį ir anokių?
Sunku tai aprašyt, bet ir nereikia.
Kai išgirsti, lyg pievos skleidžias.

Rusnė, II vietos laimėtoja

Ilgai drausta, giliai slėpta,
Įveikusi priverstinę tylą,
Po obelų balta skara
Lietuviška raidė prabyla.

Ji pasakoja, kaip slapčia
Šiauduos, šiene, tarp milo skiaučių
Kartu su Jurgiu ir kitais
Keliaudavo iš Karaliaučiaus.

Sugrįžus kojom knygnešių,
Daraktorių balsu prabilus,
Drausta lietuviška knyga
Virš caro priesakų iškilo.

Paulius, III vieta

Įkvėpimas

Knyga, mano knyga,
Kurgi tu esi?
Aš tavęs ieškojau metų sukury.
Parodyk kelią man,
Kur kalba žodžiai daugeliui kartų,
Kaip paukščiai skrenda tarp gražių gėlių.
Akys bėga per raidžių vingius.
Ten, kur meno vartai atviri,
Laukia mūza pakely.
Tavo žodžių aš įkvėptas
Kursiu nuostabias eiles,
Gal kas nors skaitys ir jas.

Gyvybės kultūros skelbimas - prasmingiausias meilės įstatymas

Kasmet paskutinį balandžio sekmadienį minima Gyvybės diena. Šią dieną pasiūlė šventi Kardinolų Konsistorija Vyskupų konferencijose dar 1991 metais. Tačiau šventė išpopuliarėjo 1995 m., ją aktyviau paraginus šventi Popiežiui Jonui Pauliui II. Pirmasis gegužės sekmadienis – Motinos diena. Pirmasis birželio sekmadienis – Tėvo diena.

Gegužės 15 – Tarptautinė šeimos diena.

Ar susimąstome apie žmogaus gyvybės slėpinį? Apie tai, iš kur Žemėje, begalinės Visatos mažojoje dalelytėje, atsirado žmogus? Apie tai, ar savo gyvenimu liudijame gyvybės ir gyvenimo saugojimą ir branginimą?

Žmogus gali tapti brandžia asmenybe, jeigu jam nestigo besąlygiškos tėvų meilės, palaikymo, šilumos. Toks žmogus išmoksta mylėti, pasitiki savimi ir kitais, yra atsakingas visuomenės narys. „**Greta žodžių Motina, Tėvas man rikiuojasi ir žodžiai gyvybė, gyvenimas.** Tėvų esu pašaukta į šį pasaulį, kad tęsčiau nenutrūkstamą gyvybės legendą.“ (Abiturientė)

Tas, kuris brangina pagarbos gyvybei dovaną, gerbia ne tik žmogaus, bet ir Žemės gyvybę.

Biologijos mokytojos Jurgitos paprašėme pasidalyti mintimis apie gyvybės Žemėje ateitį.

„Pradėsiu nuo Gandi posakio: „Pasaulyje yra visko pakankamai pagal poreikius, bet ne pagal godumą.“ **Šiandienos situacija neramina**, nes poreikiams tenkinti žmogui reikia vis daugiau įvairių išteklių: maisto, transporto, būsto, plačių galimybių gyventi nevaržomai ir komfortiškai. Kiekvienas žmogus atskirai ir kartu su visais atsakingas už išteklių naudojimą ir gyvybės išsaugojimą. XVIII amžiaus filosofas Thomas Malthusas manė, kad dėl žmonių nenumaldomo poreikio daugintis planetoje galiausiai susidarys gyventojų perteklius, jie sunaudos visus išteklius ir mirs dėl masinio bado.

Vietos žemėje greičiausiai artimiausiu metu dar užteks, bet ar pakaks būtinausių išteklių: maisto, vandens, galų gale gyno oro? Šie veiksniai yra būtini tam, kad gyvieji organizmai sėkmingai gyvuotų. Tai mūsų visų atsakomybė. Visuomenė vertina, saugo ir mąsto globaliai tuomet, kai turi išugdytą žmonių kultūrą. O čia jau tiktų posakis: „Žodžiai sužavi, o pavyzdys patraukia.“

Mano tikslas pavyzdžiu ugdyti brandžią ir sąmoningą asmenybę.“

Su mokytoja bendravo trečiokė Viktorija

Užaugę mūsų gimnazijoje. Jonas Norvydas

Balandžio mėnesį minėta Tarptautinė aviacijos diena. Tai buvo proga pakalbinti buvusį mūsų gimnazijos mokinį **Joną Norvydą** – žmogų, kuris yra ryžtingas, siekiantis užsibrėžtų tikslų, savo gyvenimo neįsivaizduojantis be lėktuvo variklio gausmo bei virš mūsų galvų kybančių dangaus kūnų... Kita vertus, šiųmečiai abiturientai gal jau ir apsisprendę, o kitiems ši pažintis gali būti ir paskatinimas susimąstyti apie profesinį pasirinkimą.

Paklaustas apie metus gimnazijoje, pašnekovas pasakoja:

Mokykloje praleidome didžiąją dalį savo laiko. Ten gimdavo įvairiausias idėjas, daug svajodavom, būdavo ir linksmy, ir liūdnesnių epizodų, keitėmės sparčiai vidumi ir išore, dažniausiai patys to nesuvokdami. Kalbant apie prisiminimus, smagiausi jų – tai kelionės autobusu, renginių organizavimas ir dalyvavimas juose, įvairūs projektai, naujos pažintys ir tiesiog buvimas kartu su bendraamžiais ir mokytojais, mokančiais sudominti, tampančiais draugu, patarėju ar savo srities profesionalu. Buvome pirmoji karta, atsikėlusį į gimnazijos patalpas, buvo įdomu stebėti, kaip keitėmės tiek mes, tiek mokytojai ir mokykla. Geri ir blogi nutikimai, patirtys mokykloje, žinoma, kad formavo tam tikrą asmenybę. Manau, tapau labiau užgrūdintas ir pasitikintis savimi, nebijantis svajoti ir siekti savo tikslų, nepaisant bet kokių aplinkybių.

Ar buvote stropus mokinys? Kaip dažnai įsitraukdavote į mokyklos veiklas? Kas labiausiai patiko, o kas nepatiko išvis?

Negaliu pasigirti, kad buvau dešimtukininkas, tačiau dėju visas pastangas, kad suprasčiau, kokios temos ir kurie dalykai labiau patinka ar nepatinka gyvenime. Tai, ko gero, natūraliai atsispindėjo ir pažymiuose. Stengiausi mokytis geriausiai kaip galiu, skyriau papildomą dėmesį dalykams, kurie sunkiau sekėsi. Mėgstamiausi jų buvo fizika, anglų kalba bei geografija. Itin patikdavo dalyvauti įvairiuose mokyklos renginiuose bei juos organizuoti. Vienas jų, ko gero, kaip ir daugeliui iš mano kartos, – Šimtadienio šventė. O tuo metu nepatikdavo anksti keltis ir monotonija...

Kaip jūs susidomėjote aviacija? Kada supratote, jog žemės jau nebepakanka ir norisi skristi į padanges?

Viskas nutiko išties natūraliai. Paauglystėje buvau, o ir dabar tebesu, įvairiapusiškas žmogus. Domėjausi ir dalyvavau televizijos laidų, filmų ir reklamų filmavimuose, grojau įvairiais instrumentais, žavėjausi geografija, muzika bei jos prodiusavimu, ornitologija (mokslu apie paukščius), be galo patiko kelionės bei gamta... Aibė skirtingų dalykų sudomindavo, tačiau aviacija ir padangės nugalėjo. Dar vaikystėje, atsimenu, vykdavau pas vieną senelių į sodą, kuris yra vos kelis kilometrus nutolęs nuo Vilniaus tarptautinio oro uosto nusileidimo tako nutūpimo zonos. Čia kaskart, išgirdęs lėktuvo variklio gausmą, nenorom pažvelgdavau į dangų. Jis visad žavėjo, kaip ir pats skrydžio pojūtis, galimybė pakilti į orą. Paauglystėje ėmiau domėtis radijo bangomis valdomais lėktuvų modeliais, išmokau skrydžio principus ir kaip valdomi orlaiviai. Dešimties metų kartu su mama skridome į Frankfurtą. Tai buvo pirmasis skrydis lėktuvu, kuris man paliko neišdildomą įspūdį. Vėliau sekiau pėdomis pusbrolių, kurie

šokinėjo parašiu, tad teko išmėginti ir man, kartu su keliais klasiokais taip paminėjom 11 klasės baigimą. Na, o paskui sekė skrydžiai mažu lėktuvu, sklandytuvu, oro balionu. Su kiekviena naujai išmėginta priemone noras išmokti pačiam skristi tik augo, tad vėlesnėse klasėse tvirtai buvau apsisprendęs, ko baigęs mokyklą sieksiu.

Kas pastūmėjo mokytis aviacijos Kazimiero Simonavičiaus universitete?

Mokytis pradėjau ne tik Kazimiero Simonavičiaus universitete aviacijos vadybos bakalauro, bet ir „BAA Training“ pilotavimą. Tai vienintelė Lietuvoje programa, suteikianti aukštąjį išsilavinimą kartu su piloto licencija per tokį trumpą laiką, t. y. 3.5 metų. 2014 metais, kuomet stojau, nebuvo kito pasirinkimo Lietuvoje, kur galėčiau įgyti šias abi kvalifikacijas, tad tai mane ir pastūmėjo pasirinkti šias studijas. Taipogi norėjau toliau lavinti anglų kalbą, o čia dauguma dėstytojų iš užsienio, paskaitos vyko tik anglų kalba. Labai džiaugiausi galėdamas atlikti praktiką skirtingose šalyse. Mokiausi skraidyti ne tik Lietuvoje, įgijau praktikos skraidydamas ir kalnuotose vietovėse Ispanijoje, prižiūrėjau aviacijos mokyklos „Eagle East“ ir oro uosto perono (angl. apron) darbą JAV, North Andover oro uoste, kad galėčiau patobulinti aviacijos vadybos žinias. Žavėjo instruktorių bei dėstytojų patirtis dalyvaujant tokiuose projektuose kaip projektuojant naują Dohos tarptautinio oro uosto terminalą Katare ar skraidant bandomuosiuose skrydžiuose su konkordu „British Airways“ avialinijose.

Pirmaisiais metais buvo tikrai nelengva, nes kol vienoje įstaigoje vyko atostogos, kitoje pats darbymeis. Kuomet universitete nereikdavo eiti į paskaitas, vykdavau į skrydžių pamokas ar ruošdavau pilotavimo teorijos egzaminams. Krūvis tikrai nemažas, laisvo laiko itin mažai, tačiau pirmasis skrydis lėktuvu savarankiškai ir aiški vizija itin motyvavo.

Studijos pateisino lūkesčius, tačiau, kaip ir visur, buvo visko. Taip sakau dėl to, kad buvome pirmoji laida, pasirinkusi šią programą, tad ir iš universiteto vadybinės pusės buvo nemažai klaidų organizuojant laiką ir pirmieji metai buvo ne tiek kupini aviacijos, kiek tikėjau. Paskutiniai kursai buvo itin produktyvūs ir be galo įdomūs ir tikrai nepamiršiu kai kurių dėstytojų, su kuriais dar susirašome ir šiandien, ir tų dienų, kuomet jaučiausi itin laimingas pasiekęs užsibrėžtus tikslus, gavęs piloto licenciją ir bakalauro diplomą.

Vaikystėje dažnai berniukai įsivaizduoja būsią kosmonautais, lakūnais, pilotais. Ar vaikystės įsivaizdavimas bent šiek tiek išlieka, kai aviacija tampa kasdieniu darbu?

Kaip ir kiekviename darbe, yra savų plusų ir savų minusų. Kėlimasis anksti, nuolatinis mokymasis, greitas tempas, stresas, kasmetiniai egzaminai tikrai vargina ir tą sekundę kitaip atsakyčiau į šį klausimą. Bet tas jausmas, kada esi tik tu ir lėktuvas, riedant taku atsiplėši nuo žemės ir visad virš debesų matai saulę ar naktinius žvaigždžių žiburius, atperka viską. Deja, šiandieniniu pandemijos metu komerciškai neskraidau, išskyrus mažu lėktuvėliu savo malonumui, su šeima ir draugais, tad vos tik gražesniai orui pasitaikys, jaučiuosi vėl kaip mažas berniukas, svajojantis ir išsiilgęs skrydžio pojūčio. Kartais riedant automobiliu pro vieną ar kitą vietovę, vaizduotėje iškyla prisiminimai ir vaizdai, kuomet virš tos vietovės skridau ir mačiau ją kitu kampu. Ėmiau kitaip žiūrėti į pasaulio mastelį. Suvokiau, kokia Lietuva ar net pati žemė yra maža. Vos pakilus į pusantrą kilometro aukštį iš Kauno aerodromo ir paskridus 20 minučių vakarų kryptimi dienos metu, kada geras matomumas, gali išvysti jūrą. Arba skrendant kitomis kryptimis dažnai matosi Elektrėnų kaminai, tad net ir be navigacinės įrangos nepasiklysi. Aviacija - tai tikrai nepagydoma liga, sunku sustoti ir ta trauka dangui yra sunkiai žodžiais apibūdinama.

Kuomet prasidėjo skrydžių praktika, tai atrodė kaip eilinė diena, iki tol turėjau vos 5 valandas skrydžio patirties su instruktoriumi. Atvykstu į Aleksoto aerodromą, ruošu lėktuvą skrydžiui. Įsėdame su instruktoriumi, užvedu variklį. Planas padaryti kelis ratus aplink aerodromą ir pasipraktikuoti tiksliai atlikti pratimą, t. y. apskristi ratu ir laiku atlikti lėktuvo bei aerodromo procedūras. Po pirmų dviejų ratų

instruktorius paprašė, kad nutūptume ir pririedėtume prie skrydžių koordinavimo bokšto. Paklausia, kaip jaučiuosi, ir tiesiog pasakė, kad dabar mano eilė padaryti du ratus vienam. Kelios pirmos sekundės gan nejaukios, nes mintimis dar niekad tam nesiruošiau! Tuomet susikaupiu ir pradedu ruošti lėktuvą skrydžiui. Išriedu į pakilimo taką. „Gazas dugnas“ ir lėktuvas rieda pakilimo taku. Vos patraukus šturvalą, lėktuvas kaipmat atsiplėšia nuo žemės ir... aš jau ore. Be galo jaudinantis momentas, tačiau kas kelias sekundes vis apsižvalgau, ar nepamiršau atlikti, kas priklauso. Padarau pirmąjį posūkį, skrendant vienam lėktuvas žymiai lengvesnis ir manevringesnis, prireikia akimirkos apsiprasti! Bandau nuvyti „O ką reiktų dabar daryti, jeigu kažkas varikliui nutiktų“ mintį į šoną ir toliau skristi, kaip priklauso. Viskas sklandžiai, padarau antrą ratą ir galiniai ratai liečia asfaltą. Sėkmingai nutūpęs pririedu prie bokšto. Tik išlipęs iš lėktuvo pajutau, kookios minkštos ir virpančios kojos ir kaip nuo kaktos varva prakaitas. Adrenalinas ir visa įtampa tik tuo metu atslūgo. Pastatė mane prie lėktuvo uodegos ir, kas buvo aplink, pasveikino su pirmuoju savarankišku skrydžiu ir palaimino įspirdami į užpakalį, mat tokios jau tos tradicijos. Tai viena iš tų dienų, kurių niekada neužmiršiu gyvenime. ☺

Kaip atrodo jūsų kasdienybė?

Deja, šiandien, kaip ir minėjau, komerciškai neskraidau. Šiuo metu mokausi internetinio verslo subtilybių ir skaitinėju įvairias naujienas bei lėktuvo vadovą, kad nepasimirštų įvairios smulkmenos. Planuoju kitą savaitę vykti paskraidyti su dviviečiu lėktuvu, tai laaaabai jau laukiu, mielai pakviesčiau prisijungti ir tuos, ką ši sritis domina, kas nebijo aukščio ar tiesiog norėtų pabandyti pavaldyti orlaivį. Stengiuosi būti daugiau gryname ore, pasivaikščioti, padėti savo šeimynai ir kone kas savaitę aplikuoju į įvairių aviakompanijų pilotų pozicijas, kurių sulig diena vis daugiau, o tai yra geras ženklas, kuris reiškia, kad aviacija po truputį grįžta į savas vėžes.

Dalyti patarimus – ne pats geriausias užsiėmimas. Ką patartumėte mūsų gimnazistams, planuojantiems savo ateitį?

Būti laimingiems, draugiškiems ir užsispyrusiems siekiant savo tikslų, nes gyvenimą pilotuojate patys, o ir gautas pažymys dar nieko nereiškia.

Drąsiai svajoti, išsikelti aiškius tikslus. Jei stengiatės susitelkti ties vienu dideliu tikslu, padalykite jį į aiškių veiksmų planą. Kelionė visad sunki, bet vėliau tai su kaupu atsiperka!

Niekada nesustoti ir ieškoti išeičių, net kai situacija atrodo beviltiška.

Tikėti savimi, visada nebijoti klausti, kalbėtis su nepažįstamais šviesiais žmonėmis, ar net prašyti kitų pagalbos bet kokioje srityje. Tai itin padeda megzti naujas pažintis, mokytis bei atneša beprotiškai įdomios patirties.

Ar esate šiandien patenkintas?

Visada norisi geriau, bet čia norėčiau pavartoti kitą žodį, jaučiuosi labai laimingas ir dėkingas gyvenimui už tai, ką turiu šiandien, ir tikiu, kad ateitis bus be proto spalvinga ir įdomi!

Nuoširdžiai dėkojame pašnekovui Jonui Norvydui už pasidalijimą savo gyvenimo patirtimis. Galbūt sužavėti užburiančio pasakojimo apie profesiją kas nors ir iš dabartinių gimnazistų pasuks jo keliu? Galbūt ką nors padrąsins ar įkvėps prasmingi mūsų buvusio gimnazisto linkėjimai? O mes džiaugiamės ir didžiuojamės basanavičiukais, kurie nepailsdami siekia savo svajonių! Linkime Jonui lengvų skrydžių ne tik padangėmis, bet ir įgyvendinant ateities idėjas ir planus!

Su Jonu bendravo trečiokė Greta

Gera gyventi kartu!

Lietuvos kinologų draugijos iniciatyva, nuo 2016 metų balandžio 24-ąją Lietuvoje minima Šuns diena

Rio yra protingas, labai aktyvus padūkės, nuolat norintis valgyti, pasiduoda dresūrai. Erzina, kai **Rio vagia mano drabužius** ir naktimis, kai miegu, žadina, kad pažaisčiau su juo. Bretas

Mūsų namų didžiausia meilė **Dzeusas**. Pagrindinė jo pramoga – skraidančios lėkštės gaudymas. Kiekvienais metais jie kartu su mano mama **skina laurus tarptautinėse varžytuvėse**. „Mažasis“ Dzeusiukas yra pats mieliausias, linksmiausias ir judriausias mūsų šeimos narys! Elžbieta

Man mano mylimi keturkojai reiškia visos šeimos ryšį. **Jie mieli, draugiški ir sumanūs gyvūnai**. Be galo liūdnu būtu be jų ir labai džiaugiuosi, kad juos turiu ir galiu džiaugtis gyvenimu kartu su jais. Šarūnas

Aš neįsivaizduoju gyvenimo be savo augintinės **Tifos**, visada **būna įdomiau** ir daugiau meilės!
Diana

Arda – pats ištikimiausias, meiliausias, simpatiškiausias snukelio padaras ir vienareikšmiškai **geriausia gimtadienio dovana**, priverčianti nors trumpam iškišti nosį į lauką karantino metu. Retkarčiais pati imu sau pavydėti šito nerealaus šuns. Agnė

Mokinių tarybos veiklos

Vyriausybei priėmus sprendimą pačioms savivaldybėms nuspręsti, ar leisti 5-11 klasių moksleiviams grįžti į mokyklas, LMS Vilniaus padalinys kreipėsi į mokyklų mokinių savivaldas, kad išsiaiškintų mokinių nuomonę. Savo nuomonę išsakė 318 mūsų gimnazistų. Į klausimą, ar norėtų grįžti į mokyklą bei mokytis mišriu būdu reguliariai testuojantis kaupinių būdu, 77% atsakė ne. Klausiami, ar sutiktų testuotis kaupinių būdu (kai vienu metu testuojami keli ėminiai, o jei vienas iš jų yra teigiamas, visus pakartotinai pasikviečia išsitiirti atskirai), atsakymas buvo panašus – 71,7 % nesutiktų. Dauguma minėjo, jog mokytis namuose yra sunku, trūksta patogių sąlygų, slečia nuovargis dėl sėdėjimo prie kompiuterio, negali susikoncentruoti, dėl to mano, jog **mokymasis gyvai padėtų išspręsti šias bėdas**. Gimnazistai yra užtikrinti, jog **pamokos vyktų produktyviau**. Be abejo, visi pasiilgę gyvo bendravimo. Kita vertus, mūsų gimnazistai išsakė, jog bijo rizikos užsikrėsti bei užkrėsti savo šeimos narius mokantis kontaktiniu būdu, užsikrėsti galima ne tik mokykloje, tačiau ir vykstant į ją (viešajame transporte). Gimnazistai mano, jog **grįžimas į mišrų kontaktinį mokymosi būdą sukeltų** labai daug painiavos, vėl tektų adaptuotis prie kontaktinio mokymosi būdo, o testavimas kaupinių metodu iki šiol kelia labai daug klausimų. Realus kontaktinio mokymosi būtų dar mažiau, nes jis vyktų kas antrą savaitę.

Penktadienį, gegužės 7 d., sužinojome, kad I-III klasių gimnazistai liekame mokytis nuotoliniu būdu.

Socialinis skyrius vykdė **Mokinių tarybos įvaizdžio** analizę. Gimnazistų buvo prašoma išsakyti savo nuomonę apie Mokinių tarybos darbą, pageidavimus, lūkesčius, nepasitenkinimą bei pasitenkinimą vykdoma veikla. Apklausoje dalyvavę gimnazistai **rašo, jog norėtų** daugiau renginių, minėjo tokius, kurie būtų orientuoti į finansinį raštingumą bei psichologinę moksleivių savijautą, jos palaikymą, psichologines ligas. **Siūlyta** modernizuoti „Instagram“ paskyros vizualiką, dažniau

skelbti informaciją, susijusią su moksleivišku gyvenimu, aktualijomis. **Pasiūlyta** socialiniuose tinkluose daugiau skelbti informacijos apie Mokinių tarybos narius bei veiklą, švietimo naujienas, rašyti apie mokyklos istoriją, mokytojus, aktualios karjeros ugdymo temas. Atsižvelgiant į pastebėjimus, bus rašoma strategija, planuojamos veiklos gairės, kuriomis Mokinių taryba vadovausis organizuodama darbą ateityje. Sieksime, kad Mokinių tarybos vykdoma veikla **kuo labiau tenkintų gimnazistų lūkesčius**. Marketingo skyrius kontaktuoja su įvairiais Lietuvos universitetais bei renka informaciją apie priėmimą į Lietuvos aukštąsias mokyklas, planuoja rasti pašnekovų, galinčių pristatyti studijas konkrečiame universitete ar kolegijoje. Organizacinis skyrius uoliai dirba prie baigiamojo mokslo metų renginio, kurio idėja jau pristatyta mokyklos administracijai. **Koks jis bus, dar tebūnie intriga.**

Balandžio 28 d. vyko Lietuvos moksleivių sąjungos organizuojamas VII Vadovų klubas, skirtas **gimnazijų mokinių savivaldų atstovams**. Jame dalyvavo ir atstovavo mūsų gimnazistų nuomonei Mokinių tarybos nariai. Renginyje buvo diskutuojama abiturientų vakcinavimo, mokyklų tinklo optimizavimo temomis bei aptariamoms kitoms regioninėms ir nacionalinėms aktualijoms.

Balandžio mėnesį vyko ir Lietuvos moksleivių sąjungos XXXI eilinė **Asamblėja**, kurioje mūsų gimnazistai atstovavo organizacinio skyriaus narys Matas Žalalis. Asamblėjos metu buvo renkamas naujas Lietuvos moksleivių sąjungos prezidentas, tvirtinama metinė veiklos, finansinė bei revizijos ataskaita. Džiaugiamės, jog ir mūsų moksleiviai **turi galimybę prisidėti prie nacionaliniu mastu reikšmingų sprendimų**.